

ἐλάτης ἄρωμα. Τὸ θρόνισμα τῶν φυλλωμάτων τοῦ δά-
σους τὸ καλύπτει τὰ πέριξ, ὡς καὶ τὰς κλιτύας τοῦ
ἔρου, ἐσκόμπει σιγυλὴν ἄρμονίαν κατακλιθεὶς τὰ
ὠτά μου.

Ὁ πυρφόρος Ἡλιος πρὸ πολλοῦ προανήγγειλεν εἰς
τὰ ἐλέμματα μου τὴν ἐπιχειμένην ἀναχώρησίν σου,
ἔπου μετ' ὀλίγον ἐξαφανίζει τὰς χρυσοδόλους ἀκτι-
νας σου, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῶν κορυφῶν τοῦ πρὸς
δυσημᾶς ἔρου Ἐβρυμάνθου. Αἱ πρὸς ἀνατολὰς πανύψη-
λαι κορυφαὶ ροδίζουσιν ἐτι ἀπὸ τὰς τελευταίας ἀπο-
χειρετιστηρίους τοῦ Ἡλίου ἀκτίνης, διαδεβαλοῦσαι
ἡμᾶς τὴν μήπω κατάδυσίν σου εἰς τὰ πρῆγν τοῦ σκό-
τους βασιλεία. Μετ' ὀλίγον σβεννύται καὶ ἡ ροδίνη ἐ-
κείνη ἀπόχρωσις. σημεῖον διὰ τοὺς μεσογείους, ὅτι ὁ
Ἡλιος «ἐβάσιλευσεν!» Εἰς τὰ ἀτέρμινα βάθη τῆς ἀ-
νατολῆς, ὁ οὐρανὸς ἐνθάδε διαφόρους χρωματισμοὺς
δίκτην συναπτομένης πάλης χρωμάτων, ροδίνου, κυ-
ανοῦ, ἰώδους καὶ μέλανος. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ διαχύτου
τῆς φύσεως φωτός, ἀφήγει νὰ ἐπικρατήσῃ τὸ μέλαν.
Ἡ γῆ, οἶονεὶ περιβάλλομένη τὴν μέλαινα αὐτῆς νυ-
κτερινὴν ἐσθῆτα ἐτοιμάζεται δι' ἐλαφρὸν ὕπνον....

Ὁ θεέ μου! Ὅποιον καὶ ὁπόσον χρωμάτων καὶ ἡ-
χῶν ἄρμονικῶν ἐγενόμην θεατῆς! Ἐκαστον ἀντικει-
μενον, εἰς ἐκάστην τοῦ χρόνου στιγμῆν, προσελάμβαν-
εν νέον θέληματρον, εἰς τὸ ἀπληστον ὄμμα, μετὰ δου-
λημίας παρατηρῶν, ἐπλήρου τὴν ψυχὴν μου μεγαλυ-
τέρας γλυκυθυμίας.

Ἡ φαντασία μου κουρασθεῖσα ἐκ τοῦ θεάματος καὶ
τῆς ἐντατικῆς παρατηρήσεως, ἐδουλοῦσα εἰς παρατε-
τιμένους ρεμβασμοὺς.....

Ἐξελίχνης τοὺς ρεμβασμοὺς μου διακόπτει ὁ ἦχος
τοῦ σημάντρου τῆς Μονῆς, καλῶν τοὺς μοναχοὺς εἰς
ἐσπερινὸν ὕμνον λατρείας.

Ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον οἱ μοναχοὶ ἐξέρχονται τῶν
κελλίων των, διὰ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,
σταυροκοπιμένοι καὶ ὑποτονθορίζοντες τὸ «Ἐισελεύ-
σομαι εἰς τὸν οἶκόν σου, προσκυνήσω πρὸς Ναὸν ἁ-
γίόν σου».

Ἐν τῇ μέσῳ τῶν διακοπτομένων ρεμβασμῶν καὶ
τῆς ἐπικρατούσης νεκρικῆς σιγῆς, καταφθάνουσιν εἰς
τὰ ὠτά μου οἱ ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας ἦχοι.
ἦσαν τοῦ μοναχοῦ ἐκείνου τοῦ ἐντεταλμένου ν' ἀπαγ-
γέλλῃ τὴν ἐννάτην. Κατ' ἀρχὰς μὲν συγκεκλινημένος ἐκ
τοῦ θεάματος ἔδλεπον, αἶτα δὲ, σύννοος ἐκ θρησκευτι-
κῆς εὐλαθείας μετὰ προσοχῆς ἤκουον.

Ὁ πόλι ποιητικῆ ἐμπνευσις ἀνθρωπίνης φαντασίας!
Ἡ παναρμόνιος τοῦ ἐμπνευσμένου Προφήτᾶνακτος λύ-
ρα, ἦν τόσον δεξιῶς κρούουσα, προχέει τόσον εὐρυθμῶν
ἄρμονίαν, ὥστε ἕκαστος στίχος του, συνυφασμένος μὲ
τὰς χορδὰς τῆς, ἔχει τόσην δύναμιν, ὥστε νὰ κατα-
πλήσῃ τὸν νοῦν καὶ νὰ παρὰσῃ ἐξ ἱερᾶς συγκινήσεως
καὶ συναισθήσεως τὴν καρδίαν.

Τόσην εἶχε δι' ἐμὲ δύναμιν, τὴν στιγμῆν ἐκείνην, ὁ
103 ἐγκωμιαστικὸς τοῦ Προφήτᾶνακτος ψαλμὸς, ὥστε,
ἐνθουσιασμένος ἐκ τοῦ θεάματος ἀφ' ἐνός καὶ κυ-
ριευμένος ἐκ θρησκευτικῆς μυστικοπαθείας ἀφ' ἐτέ-
ρου, ἐπανελάμβανον καὶ ἐγὼ μὲ ὑπερύγρους ὀφθαλ-
μοὺς.
(Ἀκολουθεῖ)

Νικόλαος Ράλλης Κέκελας

Ἄν καὶ κατ' ἀρχὴν ἀποσεύγομεν τὴν δημοσίευσιν
ἄρθρων τοῦ τυχόντος, ὁ ζῆλος καὶ τὸ ἐξαιρετικὸν τά-
λαντον τοῦ κἀτωθι Ἰησοῦς μέλους τῆς Ο. Χ. Ε. Ν. Π.
μᾶς ἀναγκάζει νὰ τῇ παραχωρήσωμεν τὰς στήλας
μᾶς μὲ τὴν ἐλπιδὴ καὶ εὐχὴν νὰ ἀριστεύσῃ εἰς πᾶν
ἀγαθόν.

ΠΑΝΟΥ ΓΟΛΕΤΑ Ἡ ΜΕΤΑΝΟΙΑ

[Δραματικὴ μὲν ἰστορία, χρι-
στιανισμὸς εἰς τὸν αἰθεσιμώτατον
Θωμᾶν Παγαγιανόπουλον].

Ἡ μετάνοια

Ἡ σκηνὴ παριστᾷ κοιτῶνα πλουσίως διασκευασμέ-
νον. Εἰς τὸ δάθος κλινὴ ἐστρωμένη καὶ πλησίον αὐτῆς
νιπτήρ ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὐρίσκονται σχετικὰ χρειδῶδη.
Ἐπὶ τῆς κλινῆς τὰ εἰκονίσματα τῆς Παναγίας
καὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ ἐμπροσθέν των ἐδουσμένη καν-
δήλα.

Δεξιὰ ἐκατέρωθεν μιᾶς θύρας ἀνὰ ἔν παράθυρον!
Ἄριστερὰ ἱματιοθήκη μετὰ καθρέπτου. Ἄνωθεν ἐπ.
τοῦ τοίχου ἀναρτήριον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ κοιτῶνος μικρὰ στρογγύλη τράπε-
ζα μετὰ 2—3 καθισμάτων.

Σκηνὴ Α.

(Ἡ θύρα ἀνοίγει καὶ εἰσέρχεται ὁ κ. Ἀμκρτωλὸς,
καμψοενδεδυμένος. Εἰς τὸ πρόσωπόν του φαίνονται ἀ-
ποτυπωμένα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς προώρου νεανικῆς
του παρακμῆς).

—Ὁ τί εὐτυχῆς ποῦ εἶμαι. Τρώγω καὶ πίνω κα-
λῶς, εὐφραίνω τὴν ψυχὴν μου,.....τί μοῦ λείπει; Ἡ
ἡδονὴ καὶ ἡ ἀπέλασις μὲ περισπιχίζουσιν. Εὐτυχῶς
εἶμαι νέος ἀκόμη καὶ ἡ εὐτυχία μου θὰ διαρκέσῃ ἐπὶ
πολὺ.

Πόσον δυστυχῆς θὰ ἦμουν ἐὰν ἤκουον τὰς γελείας
συμβουλὰς τῶν γονέων μου, τῶν διδασκάλων μου,....
τὰ θρησκευτικὰ παραγγέλματα!

Θὰ ἦμην ἕνας οἰκογενειάρχης, καθὼς οἱ ἄλλοι παι-
δικοὶ μου φίλοι, ὅστις θὰ ἠργάζετο νυχθημερὸν διὰ νὰ
κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον τῆς συζύγου του καὶ τῶν τέκνων
του, δὲν θὰ εὕρισκον στιγμῆν ἡσυχίας καὶ ἀναπαύ-
σεως.

Καὶ τώρα τί εἶμαι; Ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων
εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας μου. Καὶ ποῖαν ἡδονὴν,
ποῖαν τέρψιν δὲν ἀπῆλαυσα;

(Πλησιάζει ἀμερίμνω εἰς τὴν ἱματιοθήκην, ἐξάγει
τὸν πῖλον του καὶ τὸν κρεμᾷ εἰς τὸ ὑπὲρ αὐτὴν ἀναρ-
τήριον. Βλέμμα ριφθὲν τυχαίως ἐπὶ τοῦ καθρέπτου
τῆς ἱματιοθήκης τὸν ἀναγκάζει νὰ ὀπισθοχωρήσῃ. Τὸ
πρόσωπόν του ἀλλοιοῦται, κιτρινίζει. Τὰ γόνατά του
κάμπτονται. Ρίγος διατρέχει τὰ μέλη του).

Τὸ εἰδωλὸν μου εἶναι ἐκεῖνο; μήπως ὄνειρεύομαι;
(τρίβει τοὺς ὀφθαλμοὺς του). Πῶς ἤλλαξεν ἡ μορφή μου
τοιοῦτοτρόπως; δὲν εἶμαι λοιπὸν νέος; Αἱ τρίχες τῆς
κεφαλῆς μου ἐλευκάνθησαν; Ἐμπρὸς μου τὸ μνημῆμά μου
ἀνοίγεται κι' ὦρα τὴν ὦρα μὲ περιμένει; Εἰς τὸ πρό-
σωπόν μου δὲν ἀναβάλλει τὸ πράσινον φύλλωμα τῆς
νεότητος; ἀντὶ τῆς εὐτυχίας ὁ θάνατος μὲ περιβάλλει.
Δισθάνομαι νὰ μοῦ ξεσπῆ τὴν καρδίαν, τὴν σκλη-
ρὰν μου καρδίαν, μὲ τοὺς δυνατὰς του. Ὁ! πόσον εἰ-
μαι δυστυχῆς!